

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické nám. 9, Ústí nad Labem, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 5. 2016, č. j. 15 A 54/2015 – 182,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalované domáhal, aby krajský soud vyslovil, jednak že: *zásah policistů Policie ČR dne 20. 3. 2013 v době kolem 22.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Všebořická, na parkovišti u prodejny Lidl, č. o. 51, kteří provedli služební zákrok - kompletní bezdůvodnou lustraci řidiče, test na alkohol a drogy a opakování prohlídky vozidla včetně povinné výbavy a technického stavu vozidla, trvající skoro jednu hodinu, byl nezákonný* (dále jen „zásah č. 1“), a jednak že: *zásah policistů Policie ČR dne 20. 3. 2013 v době kolem 22.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Všebořická, na parkovišti u prodejny Lidl, č. o. 51, spočívající v provedení služebního zákroku - zákazu další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. X, byl nezákonný* (dále jen „zásah č. 2“).

II. Předcházející řízení před krajským soudem a zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

[2] Krajský soud žalobu v části týkající se zásahu č. 1 zamítl podle § 87 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Část žaloby směřující do zásahu č. 2, spočívající v ústním zákazu další jízdy žalobci s daným vozidlem, shledal krajský soud důvodnou. Vyslovený zákaz další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem pro osazení náprav vozidla pneumatikami s odlišným dezénem žalovaná opírala o § 124 odst. 10 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v návaznosti na § 21 odst. 13 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška o technické způsobilosti vozidel“), s poukazem na špatné povětrnostní podmínky panující v době kontroly, a také s poukazem na to, že s ohledem na skutkové okolnosti případu se u žalobce nejednalo o tzv. nouzové dojetí. Je pravdou, že podle § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel se nesmí, s výjimkou nouzového dojetí, současně použít pneumatiky různých rozměrů a konstrukcí, pokud při schválení technické způsobilosti není stanoveno jinak, a dále, že na téže nápravě musí být použity pouze shodné pneumatiky. Rovněž je pravdou, že jsou policisté podle § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu oprávněni zakázat řidiči jízdu na nezbytně nutnou dobu nebo mu přikázat směr jízdy, vyžaduje-li to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, popř. jiný veřejný zájem. Užití neshodných pneumatik, tj. neshodného rozměru, konstrukce, druhu dezénu či značky, tedy odporuje dikci § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel.

[4] Policisté tedy obecně mají pravomoc vyslovit zákaz další jízdy řidiči, avšak jsou při tom výrazně limitováni časovým úsekem, pro který lze daný zákaz vyslovit. Ustanovení § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu říká, že zákaz lze vyslovit jen na nezbytně nutnou dobu. V daném případě je pro posouzení zákonnosti daného zákazu zásadní, že policisté tento zákaz časově nelimitovali na dobu nezbytně nutnou. Soud neshledal potřebu ve věci provádět další dokazování, jelikož relevantní skutečnosti byly zřejmé z obsahu správního spisu, kterému korespondovalo i vyjádření žalované v řízení před soudem.

[5] Proti II. a III. výroku prvního rozsudku krajského soudu – tedy nezákonného vyslovení nelimitovaného zákazu jízdy a nákladů řízení – podala žalovaná kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozhodl o této stížnosti rozsudkem ze dne 12. 8. 2015, čj. 1 As 150/2015 – 50, tak, že oba tyto výroky zrušil a vrátil řízení zpět ke krajskému soudu k novému pojednání.

[6] Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud zatížil řízení o žalobě vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí, neboť při zjišťování skutkového stavu vycházel primárně z úředních záznamů zasahujících policistů, jejichž použitelnost jakožto důkazního prostředku je nepřijatelná. Krajský soud mohl a měl přinejmenším provést výslech zasahujících policistů a žalobce, aby byl schopen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nikoli se spokojit pouze s přečtením obsahu zmíněných

úředních záznamů. Prostor pro provedení těchto důkazů měl krajský soud dostatečný. Napadený rozsudek je tak nezákonný, jelikož je postaven „na důkazech“, jejichž použití je *ex lege* zakázáno. Nadto Nejvyšší správní soud uvedl, že nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, že pojem „nezbytně nutná doba“ je nutno blíže určit časovým vyjádřením. V daném případě pravděpodobně byla žalobci zakázána jízda z důvodu technické nezpůsobilosti předmětného vozidla s přihlédnutím k povětrnostním a klimatickým podmínkám, které v daném místě panovaly. Pokud by tomu tak bylo, pak z logiky věci vyplývá, že časovým vymezením nelze určit konec trvání daného zákazu bez dalšího, nýbrž v tomto konkrétním případě se naopak nabízí jediná možná varianta vymezení časového úseku trvání zákazu další jízdy, a to ukončením trvání stavu, který ohrožuje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tedy dokud trvá technická nezpůsobilost vozidla žalobce v kombinaci s nepříznivými povětrnostními podmínkami. Znamená to tedy, že pokud by kontrolující policisté ústně zakázali žalobci další jízdu z důvodu technické nezpůsobilosti jeho vozidla s ohledem na počasí v danou dobu v dané lokalitě, dostatečně by tak určili, kdy vyslovený zákaz přestává být vůči žalobci účinný.

III. Nové řízení před krajským soudem a napadený rozsudek

[7] Krajský soud po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyšším správním soudem ve věci vedl další řízení, přičemž nařídil ústní jednání a vyslechl zasahující policisty. Opětovně dospěl k závěru, že se u žalobce nemohlo jednat o tzv. nouzové dojetí. Tento závěr potvrzuje i svědecká výpověď zasahujícího policisty J., který kategoricky vyloučil, že by žalobce s kontrolovaným vozidlem před zastavením hlídkou Policie České republiky uskutečňoval tzv. nouzové dojetí, tím spíše, pokud žalobce po zastavení hlídkou tímto vůbec neargumentoval. Obdobnou výpověď podal i druhý zasahující policista H., dle kterého žalobce argumentoval pouze tím, že nestihne své privátní povinnosti. K vymezení nezbytně nutné doby svědek J. výslovně uvedl, že zákaz jízdy byl formulován tak, že platil do té doby, dokud budou panovat špatné klimatické podmínky. Bližší časové určení z povahy věci nebylo možné určit. Svědek H. ve své svědecké výpovědi uvedl, že zákaz jízdy byl formulován tak, že za panujícího počasí a na pneumatikách, kterými bylo žalobcovo vozidlo osazeno, je další jízda zakázána.

[8] Vzhledem k jednoznačným a shodným svědeckým výpovědím, které nijak nekolidovaly, nepřistoupil krajský soud z důvodu nadbytečnosti k dokazování účastnickým výsledkem žalobce ani poslechem zvukového záznamu, který měl údajně žalobce pořídit při kontrole. Žalobce měl po celou dobu řízení možnost se k věci náležitě vyjádřit, buď v písemné podobě, nebo osobně při ústních jednáních, o čemž byl dostatečně dopředu vždy vyrozumíván prostřednictvím svých právních zástupců. Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl i v části směřující do zásahu č. 2.

IV. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů, jež podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky způsobu vyjádření času účinnosti zákazu orgánem veřejné moci. Nezákonnost dále spatřuje ve zmatečnosti řízení před soudem pro

chybějící podmínky řízení, neboť za žalovanou stranu jednala osoba, která k tomu nebyla pověřena [byť stěžovatel tento důvod formálně podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[10] Stěžovatel uvedl, že § 21 odst. 13 vyhlášky ministerstva dopravy o technické způsobilosti vozidel stanoví, že, na téže nápravě musí být používány shodné pneumatiky, a to co do rozměru, konstrukce, druhu dezénu a značky. Žádný svědek nevypověděl, že by jedna z náprav vozidla byla osazena neshodnými pneumatikami. Stěžovatel na podporu svých argumentů odkazuje na internetovou encyklopedii Wikipedie a uvádí, že osa vozidla může být pojata různě. Krajský soud ani pověřená služební funkcionářka jednáající za žalovanou nepoložily svědkovi H. otázku, jak mají rozumět termínu osa vozidla a jak svojí výpověď vlastně myslel. Vzhledem k tomu, že svědci vypovídali o záležitosti tři roky staré, zpochybňuje jejich důvěryhodnost. Svědci navíc svojí výpovědí neuvedli skutkové okolnosti dokazující oprávněnost vyslovení zákazu jízdy, zejména pak neobjasnili příčinnou souvislost mezi údajným užitím vozidla řízeného stěžovatelem a ohrožením bezpečnosti nebo plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel má za to, že tento zásah do ústavně zaručeného práva na svobodu nebyl nezbytný a přiměřený.

[11] Stěžovatel dále uvedl, že pokud by si adresát zákazu uděleného policistou měl sám určit, kdy zákaz pozbyl účinnosti, bylo by to pro stěžovatele nebezpečné, neboť není možné na něj přenášet pravomoc veřejné moci, která jediná je oprávněna stanovit okamžik počátku a konce zákazu jízdy. Stěžovatel měl strach, že pokud by konec zákazu určil jinak než příslušníci Policie České republiky, vystavil by se tím hrozbě stíhání za maření úředního rozhodnutí a vykázaní dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Žalovaná rovněž porušila stěžovatelovo právo garantované čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť jej nepoučila, jakým způsobem a kde by si mohl ověřit svůj případný subjektivní názor na účinnost zákazu jízdy s ohledem na povětrnostní podmínky.

[12] Co se týče nevyslechnutí stěžovatele v řízení před krajským soudem, má stěžovatel za to, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a nijak svůj postup neodůvodnil. Zasahující policisté si sami dosvědčili legálnost vlastního zásahu a navíc mají úzký vztah k žalované.

[13] Stěžovatel nesouhlasí s názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 8. 2015 čj. 1 As 150/2016 - 50, kdy kasační soud uvedl, že pověření kpt. JUDr. J. Z. zastupováním žalované je vnitřním předpisem žalované a tudíž má kompetenci k tomuto zastupování. Z důvodu nevypracování vnitřního předpisu žalované, shledává stěžovatel chybějící podmínky řízení z důvodu jednání neoprávněné osoby za žalovanou ve smyslu § 33 odst. 5 s. ř. s.

[14] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaná se vyjádřila tak, že zákaz jízdy byl vysloven v intencích § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu, což dokazuje i svědectví policisty H. Rovněž nesouhlasí se stěžovatelem, že by krajský soud nerespektoval závazný právní názor

Nejvyššího správního soudu tím, že nedostatečně zdůvodnil zamítnutí stěžovatelova návrhu na provedení dokazování.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

V. I Zmatečnost řízení před krajským soudem

[18] Námitka zmatečnosti řízení před krajským soudem není přípustná.

[19] Stěžovatel již v předcházejícím řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem namítal, že kpt. JUDr. Z. nebyla oprávněna jednat za žalovanou. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou vypořádal již ve zrušujícím rozsudku čj. 1 As 150/2015 – 50, tak, že „[...] *předmětná kasační stížnost byla podepsána a podána osobou k tomu oprávněnou. Dikce § 33 odst. 5 s. ř. s. výslovně uvádí možnost, že kasační stížnost může být podána i osobou odlišnou od osoby vedoucího správního orgánu, k čemuž však tato osoba potřebuje oprávnění podle vnitřního předpisu, nikoli vnitřního právního předpisu, jak se nesprávně domnívá žalobce. Pověření vydané v posuzovaném případě je zmíněným vnitřním předpisem vydaným vedoucím, neboť i tato skutečnost vyplývá ze samotného pověření obsahujícího výslovný odkaz na § 33 odst. 5 s. ř. s.*“

[20] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, platí, že „*Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]*.“ Dále k této problematice lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2015, čj. 8 Afs 16/2015 - 64, které se týkalo nepřipustnosti opakované kasační námítky, toliko vznesené jiným účastníkem řízení. Správnost tohoto usnesení byla následně potvrzena v usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 2083/2015.

V. II Věrohodnost svědků a vázanost názorem kasačního soudu

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami vůči věrohodnosti svědků, resp. skutečnosti, že se krajský soud neměl řídit závazným právním názorem kasačního soudu. Tyto námitky shledal nedůvodnými.

[22] Je pravdou, že svědci vypovídali o zásahu z doby před více než třemi roky. Nicméně tato skutečnost nevylučuje, že by si svědci nemohli pamatovat podstatné okolnosti posuzované věci. Naopak jejich výpovědi jsou konzistentní, logické a souladné. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 - 63, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o] *případy, v nichž*

je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“ V nyní posuzované věci nebyl naplněn ani jeden z důvodů uvedených v citovaném rozsudku. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje svědecké výpovědi zasahujících policistů za nevěrohodné.

[23] Námítka, že policisté mají blízký vztah k žalované, není také důvodná. Lze v této souvislosti poukázat na rozsudek ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007 – 114, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[...]policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že pouhá služební příslušnost policistů k žalované neznamená bez dalšího jejich nevěrohodnost. Je pravdou, že by bylo vhodné, je-li to možné, na podporu či naopak na vyvrácení zjištěného skutkového stavu věci provést i další dokazování, např. kamerovým či zvukovým záznamem. V nyní posuzované věci však stěžovatel žádný takový důkaz nepředložil, pouze jeho zástupce při ústním jednání uvedl, že stěžovatel údajně disponuje zvukovým záznamem, který měl pořídit při kontrole. Z tohoto vyjádření nelze seznat, že zvukový záznam opravdu existuje či s ním stěžovatel reálně disponuje, a proto bylo zcela namístě, že krajský soud zamítl důkazní návrh. Bylo na stěžovateli, aby zvukový záznam, existuje-li, předložil soudu na ústním jednání. To se však nestalo.

[24] Další námitka směřuje do nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu krajským soudem, konkrétně do nevyslechnutí účastníka řízení. Tato námitka je nedůvodná. Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení vytkl krajskému soudu, že nedostatečně zjistil skutkový stav, jelikož vycházel z obsahu úředních záznamů, jejichž použití jakožto důkazů je zakázáno. To, že krajský soud neprovedl výslech svědků a stěžovatele, byla pouze výtky, avšak směřující primárně do užití úředních záznamů. To, jakým způsobem zjistí krajský soud skutkový stav, ponechal Nejvyšší správní soud na krajském soudu. Závazný právní názor byl zformulován tak, že „[k]rajský soud tedy nejprve postaví najisto, jak přesně byl předmětný zákaz další jízdy formulován, a až následně provede jeho posouzení z hlediska jeho zákonnosti.“ Krajský soud následně postavil najisto, jak byl zákaz jízdy formulován (zejména svědeckými výpověďmi zasahujících policistů) a následně provedl posouzení jeho zákonnosti (v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu). Tedy splnil to, čím ho kasační soud zavázal. Skutečnost, že nebyl vyslechnut stěžovatel, nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Stěžovatel se v řízení mohl vyjádřit a skutečně tak učinil.

V. III Zákaz jízdy

[25] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami směřujícími proti zákazu jízdy. Tyto námitky rovněž shledal nedůvodnými.

[26] Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů shodně vyplývá, že zákaz pokračování v jízdě, vyslovený policistou H., byl formulován tak, že s ohledem na klimatické podmínky panující v době a místě vyslovení zákazu a osazení vozidla nesprávnými (rozdílnými) pneumatikami se zakazuje další jízda. Dle svědků stěžovatel takto formulovanému zakazu porozuměl, neboť s vozidlem již dále nepokračoval.

[27] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že „[...] *nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, že pojem „nezbytně nutná doba“ je nutno blíže určit časovým vyjádřením. V daném případě pravděpodobně byla žalobci zakázána jízda z důvodu technické nezpůsobilosti předmětného vozidla s přihlédnutím k povětrnostním a klimatickým podmínkám, které v daném místě panovaly. Pokud by tomu tak bylo, pak z logiky věci vyplývá, že časovým vymezením nelze určit konec trvání daného zákazu bez dalšího, nýbrž v tomto konkrétním případě se naopak nabízí jediná možná varianta vymezení časového úseku trvání zákazu další jízdy, a to ukončením trvání stavu, který ohrožuje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tedy dokud trvá technická nezpůsobilost vozidla žalobce v kombinaci s nepříznivými povětrnostními podmínkami. Znamená to tedy, že pokud by kontrolující policisté ústně zakázali žalobci další jízdu z důvodu technické nezpůsobilosti jeho vozidla s ohledem na počasí v danou dobu v dané lokalitě, dostatečně by tak určili, kdy vyslovený zákaz přestává být vůči žalobci účinný. Osoba, která byla schopna úspěšně získat řidičské oprávnění, je jistě natolik rozumově vyspělá, aby si v tomto konkrétním případě moment konce trvání předmětného zákazu dovodila sama.*“

[28] Vyslovený zákaz tedy zcela odpovídá formulaci, kterou již kasační soud v dřívějším řízení konstatoval za přijatelnou. Jinými slovy, pokud nelze *pro futuro* určit konec trvání důvodů zákazu jízdy, zde špatné klimatické podmínky a osazení vozidla nesprávnými pneumatikami, je možné předmětný zákaz omezit na odpadnutí překážek, které brání bezpečné jízdě. V nyní posuzované věci zasahující policisté zcela adekvátně formulovali zákaz jízdy a stěžovatel jej respektoval, tedy mu porozuměl.

[29] Policisté v žádném případě nepřenášeli na stěžovatele své pravomoci, aby si určil sám konec trvání zákazu jízdy. Okamžik konce zákazu jízdy byl již vysloven právě zasahujícími policisty, a to jako okamžik odpadnutí překážek bezpečné jízdy. Bylo tedy na stěžovateli, zda si zajistí odtah vozidla či osadí vozidlo shodnými pneumatikami, aby mohl pokračovat v jízdě. Povětrnostní podmínky byly pro bezpečnou jízdu důležité, avšak klíčová pro vyslovený zákaz byla technická nezpůsobilost vozidla stěžovatele. I při odeznění nepříznivých povětrnostních podmínek by zákaz jízdy trval, neboť by byl vůz stále technicky nezpůsobilý. S technicky způsobilým vozidlem by naopak bylo možné v případě nepříznivých povětrnostních podmínek pokračovat v jízdě.

[30] Stěžovatelova obava z maření výkonu úředního rozhodnutí by byla důvodná, nerespektoval-li by vyslovený zákaz jízdy. Jak soud konstatoval výše, zákaz jízdy a doba jeho trvání byly zasahujícími policisty dostatečně specifikovány. Proto nelze hovořit o obavě ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí, pokud by si stěžovatel

určil subjektivně konec trvání zákazu jízdy. Okamžik konce trvání zákazu byl již určen zasahujícími policisty, nebylo tedy možné, aby si jej stěžovatel určil sám.

[31] Nejvyšší správní soud rovněž konstatuje, že právní řád nestanoví povinnost zasahujících policistů, aby obecně řidiče poučili, kde a jakým způsobem by si mohl ověřit, zda stále trvá zákaz jízdy. Postačí, pokud policisté dostatečně precizně vymezí dobu trvání zákazu jízdy, což se v nyní posuzované věci stalo. Jinými slovy bylo na stěžovateli, jakožto osobě způsobilé k řízení motorových vozidel, tedy rozumově a mravně vyspělé osobě, aby si samostatně učinil úsudek o (ne)odpadnutí důvodů, pro které byl zákaz jízdy vysloven.

[32] Dále stěžovatel zpochybnil důvody, pro které byl zákaz jízdy vysloven. Konkrétně uvedl, že žádný ze svědků neuvedl, že by jedna z náprav stěžovatelova vozidla byla osazena neshodnými pneumatikami, přičemž je nutné rozlišovat pojmy osa vozidla a náprava vozidla. Ani tato námitka není důvodná. Svědek H. uvedl, že „[...] na vozidle byly osazeny pneumatiky rozdílného výrobce a rozdílného typu, a to dokonce na jedné ose, přičemž tuto skutečnost svědek běžně ověřuje při kontrolování vozidel.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že z této výpovědi plyne skutečnost, že stěžovatelovo vozidlo bylo osazeno různými druhy pneumatik, přičemž jedna z os byla osazena různými druhy pneumatik. V tomto kontextu nelze dospět k jinému závěru, než že jednou z os vozidla myslel svědek H. jednu z náprav. Pojmy osa a náprava mají v praxi často stejný význam. Podpůrně lze použít pojem hnací hřídel, která je někdy nazývána též poloosa a jejím účelem je převod točivého momentu z rozvodovky na kola. Na jedné nápravě lze tedy mít dvě poloosy (jednu pro levé kolo a jednu pro pravé kolo). Jinými slovy, poloosa se rozkládá na polovinu nápravy, čili po celé délce jedné nápravy jsou dvě poloosy. Poloosa i osa ve významu jejího osazení pneumatikami jsou v tomto případě pouze příčného směru, nikoli podélného. Měl-li stěžovatel pochybnost o výkladu pojmu osa, běžně užívaného v obecné technické terminologii, měl se na to zeptat přímo svědka při jeho výpovědi. Stěžovatel však zůstal pasivní a nelze klást k tíži krajského soudu, že učinil z výpovědi svědka H. jasný závěr. Zbývá jen dodat, že výpověď svědka J. potvrdila, že vozidlo bylo osazeno pneumatikami různého druhu.

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. shledal jako nedůvodnou.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2016

JUDr. Lenka Kaniová

